

Richard Hanania

Autor: Richard Hanania

Proč je nenávisť k Americe obvykle nenávisť k lidskosti?

Alexej Navalnyj podle všeho zemřel v trestanecké kolonii a načasování této tragické události zafungovalo jako naprosto dokonalá ukázka morální i intelektuální prázdnoty antiamerické pravice v pohledu na Rusko, bezprostředně po sérii **ponižujících videí Tuckera Carlsona**, kde natáčí různá místa v Moskvě a označuje město za nebe na zemi. Jedna věc je mýlit se běžným a pochopitelným způsobem, zcela jiná pak vydat se do cizí země a vyhlásit: „V téhle chudé zemi se dá za americké dolary nakoupit spousta jídla! Dokonce vymysleli, jak zabránit odvážení nákupních vozíků!“ Tahle zjednodušená shrnutí plně nezachycují podstatu jeho videí – opravdu je musíte vidět, jak **přičichává k čokoládovému dortíku** v moskevské napodobenině McDonald's, aby následně prohlásil ruský fast food za neskonale lepší, jelikož se tam nepoužívají geneticky modifikované potraviny.

Krátce před ruským vpádem na Ukrajinu jsem **napsal esej**, kde jsem se snažil ukázat iracionalitu protiruské nenávisťi systémových liberálů. Jedním z mých oblíbených motivů se během let stala myšlenka, že konzervatismus je do velké míry opozičním fenoménem, poháněným reaktivním odporem ke svým domnělým protivníkům. A pravičáci pochopitelně museli prokázat naprostou pravdivost mé teze tím, že se stali inverzní karikaturou levice a jejího postoje vůči Rusku.

Snadno bychom to mohli odbýt jako obyčejnou nenávisť ke své vlastní společnosti zrozenou z odcizení, mám ale za to, že tu sledujeme cosi hlubšího a svým způsobem logičtějšího. Část pravice skeptická k trhu se s oblibou vysmívá růstové ideologii „lajna musí furt lézt nahoru“. Zlehčují HDP nebo ukazatele míry korupce, mnohem důležitější jsou pro ně hodnoty jako vlastenectví, veřejné postavení křesťanství, pevně rozdělené role pohlaví a odmítání **LGBT**. Rusko si vede mizerně ve většině běžně užívaných ukazatelů fungování státu, kdyby ale existoval nějaký pravicový index zdraví civilizace, zaujalo by vrchní příčky. Lidé občas namítají třeba to, jak málo Rusů chodí pravidelně do kostela, takže se o žádný trad-ráj nejedná, ale na tom **americkým pravičákům** zjevně až tolik nesejde. Kdyby každý Američan

vzal svou rodinu do kostela, kde oddávají homosexuály, určitě by to nevnímali jako svůj triumf. Mnohem důležitější pro ně je přísnost na skupiny jako gayové, cizinci nebo trestanci než jakákoliv pozitivní vize lidí žijících spokojené životy a vytvářejících pevné rodiny. Počet transvestitů *per capita* je důležitější ukazatel než nejen HDP, ale i celková míra porodnosti.

Tyto estetické preference však podobně jako levičácké ekonomické plánování narážejí do neproniknutelné překážky lidské přirozenosti. Lidé odcházejí do zemí s rostoucím hospodářstvím, i když tam podobně rychle roste i počet transvestitů. Tím opravdovým protivníkem protiamerických proudů pravice tak není nic menšího než bližní a jejich tužby. To je přirozeně v souladu i s jejich rostoucím nepřátelstvím vůči demokracii jako takové. Lidé nejen že hlasují nohama za „lajna musí furt lézt nahoru“, ale činí tak i u volebních urn, kde politiky odměňují či trestají na základě hospodářského výkonu země. Tržní volby, politická svoboda i volnost pohybu migrantů tak musejí být omezeny. Vše, co dovoluje rozvoj projevů lidské vůle, přirozeně tenduje k liberalismu. Vaší jedinou možností je tak autoritář **Putinova** stříhu a i když rozpoutá válku, v níž zahynou statisíce, je to nanejvýš drobná lapálie. Chápat pravicový **antiamerikanismus** jako misantropii podle mě objasňuje drobnou, vesměs nepostřehnutou záhadu, tedy **nadšení tohoto tábora** pro vojenský puč v Barmě roku 2021. O asijské zemi pochopitelně nevědí nic – ti, kteří jsou informováni lépe, nemívají obvykle pro armádu mnoho přívětivých slov – šlo o prosté vyjádření náklonosti ke všemu, co omezuje svobodu a je proti srsti (*americkému*) ministerstvu zahraničí.

Mohli bychom se zaměřit na rozporuplný aspekt Tuckerova výletu do Moskvy, kdy při návštěvě supermarketu **prohlásil**, že při pohledu na dostupnost ruského zboží se člověku vnucuje otázka, zda na nějaké ideologii vůbec záleží. Nenechme se ale zmást a hledat u něj nějakou logickou soudržnost, **jindy** totiž za to vůbec nedůležitější označil zásady jako svoboda slova. Tyto očividné mezery v koherenci myslím jasně ukazují nedostatečné sebeuvědomění. Kdyby se protitržní a protiamerická pravice otevřeně přihlásila ke své misantropii, mohla by přiznat, že vlastní estetické preference jí případnou důležitější cokoli jiného, lidskou svobodu i životní úroveň vem čert. Do tohoto kyselého jablka se jim ovšem zakousnout nechce, a tak musejí předstírat, že nadřazená ruská kultura nese také benefit vysoké životní úrovně tamního obyvatelstva.

Celé je to poměrně nešťastné, jelikož jsem přesvědčen, že vůči americké politice k Ukrajině lze vznést i **racionální námitky**. Politické reality směřující k mírové dohodě však dále ztěžuje fakt, že část pravice není „jen“ skeptická k nekonečným válkám, ale je takto motivována uvěřit v morální nadřazenost Ruska, díky níž si zaslouží nakládat s Ukrajinou dle svého uvážení, protože tam mají méně transsexuálů. Mezi usilováním o mírovou dohodu a fanděním Rusku je jistý rozdíl. Značná část konzervativního hnutí se ovšem přesunula do moskevského fanklubu, proto nejspíš bude volat po úplném zastavení pomoci – namísto její pečlivější alokace jako součást širšího plánu, který by bral v potaz politickou realitu a cílil alespoň na to zajistit Ukrajině silnou pozici pro jednání. Jakmile se ale protiválečné a proputinovské postoje začnou až k nerozeznání překrývat, argument pro bezpodmínečnou pomoc Ukrajině coby jedinou realistickou cestu kupředu dále získává na síle a přesvědčivosti.

Úvaha Richarda Hananii **Putin as the Patron Saint of Right Wing Misanthropy** vyšla na

publikační platformě Substack 16. února 2024.